

**ZONE INTERZISE**



Louise Kennedy

# ZONE INTERZISE

Traducere din engleză de  
Ionela Chirilă

STORIA  
BOOKS

**Titlul original:** *Trespasses*

**Autor:** Louise Kennedy

**TRESPASSES © Louise Kennedy 2022**

**© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română**

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**KENNEDY, LOUISE**

**Zone interzise** / Louise Kennedy ; trad. din engleză de Ionela Chirilă. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-36-2

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111

REDACTOR: Anca Dumitrescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Cătălina Călinescu

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Stephen, Tom și Anna*



„O suflare melancolică de motorină, un nor de fum, negru sau, poate, alb.

Așadar, portul alunecă spre mări periculoase în timp ce lucrurile rămân nerezolvate; ascultăm

Vocea *ex cathedra* a cornului de ceață și «bem și lăsăm lumea nevăzută»...”

Ciaran Carson, „Nu, în irlandeză”\*\*

„Ah! Cea dintâi iubire clandestină, cât de clară revine-n amintire!”

Stanley Kubrick, *Barry Lyndon*

---

\* „*[That I might] drink, and leave the world unseen*”, în original, citat din „Odă la o privighetoare”, de John Keats (n.r.).

\*\* „*Irish for No*”, poemul care dă titlul plachetei din 1987 a poetului care și-a dedicat viața Belfastului, face trimitere la Acordul Anglo-Irlandez din 1985, care consfințea că Irlanda de Nord rămânea parte a Regatului Unit câtă vreme loialiștii dețineau majoritatea, dar că Republica Irlanda putea participa la guvernarea provinciei, motiv pentru care acordul a fost respins de loialiștii care au inițiat campania *Ulster Says No* („Ulster spune «nu»”). Titlul era ironic, pentru că irlandeza nu are un adverb de negație propriu-zis, precum engleza, ceea ce face imposibil să spui „nu” (n.r.).





Se țin după ghid, o fată palidă și slabă. E îmbrăcată într-o rochie pe corp verde ferigă și are un tatuaj fin, cu spini, care i se înfășoară în jurul brațului drept, ca o bucată de sârmă ghimpată. Cushla se îndreaptă spre marginea mulțimii, departe de turiștii francezi și italieni în haine scumpe de ploaie; toți, de vârsta ei – ceea ce încă o surprinde. Departe de bărbatul de aproape cincizeci de ani din stânga ei, cel cu păr gri-oțelie dat pe spate cu gel, cu ochelari mici și îmbrăcat cu o jachetă din stofă de lână moale.

Ghida stă lângă următorul exponat, ușor într-o parte, la doar câțiva pași de Cushla, care, fiind atât de aproape, vede bine modelul zimțat de pe pielea fetei. Sunt mlădițe spinoase de orz sălbatic, împodobite cu flori aurii. Cushla o apreciază pentru asta, fiindcă a ales arbustul care sufocă dealurile dimprejur, și nu trandafiri, fluturi sau stele.

E o sculptură din rășină, pânză și fibră de sticlă. O siluetă albă ca varul pe un soclu, ca de pe-un sarcofag, cu trăsături neclare pe un chip parcă înfășurat într-un giulgiu. Corpul pare bizar de asexuat, deși e masculin, căci trunchiul e lat și pieptul, masiv. De la talie în sus pare liniștit, dormind cu capul așezat aproape de îndoitura cotului. Ceva în postură nu e cum trebuie totuși: brațele și picioarele sunt extinse nefiresc, nearanjate.

Fata începe să vorbească. Opera de artă, zice, e din anii 1970. Artista a fost inspirată de uciderea prietenului ei. Deși compoziția aproape clasică e o reprezentare familiară a morții, configurația lipsită de ordine a trupului e șocantă, sugerând violența din momentul producerii crimei și haosul orelor care i-au urmat. Artista ni-l oferă pe prietenul ei ca pe Everyman, omul generic, deși postura lui dezorganizată îl umanizează.

Ceilalți se mută la următoarea operă de artă, o structură care seamănă cu Tardis\*, făcută din șase uși luate din închiisoarea Armagh. Cushla rămâne în urmă și face câțiva pași spre sculptură. Fata cu tatuajul încolăcit greșea. Artista nu ne dezvăluia omul generic. Detaliile sunt intime, ba chiar clare, corecte, aproape ca și cum ar fi ridicat mulajul direct de pe trup. Umflătura de grăsime din mijloc, bine întinsă. Umărul drept ușor ridicat. O bărbie cu urme de buhăială. Îi privește chipul, temându-se că o să vadă durere sau frică, dar arată ca și cum ar dormi.

Cineva o atinge pe braț. E bărbatul cu ochelarii mici.

Domnișoară Lavery, zice el. Vă mai aduceți aminte de mine?

---

\* Mașina timpului în formă de cabină a poliției britanice care e, totodată, și nava spațială folosită de Doctor Who, personajul principal al serialului TV britanic omonim și al numeroaselor filme inspirate de acesta (n.t.).

NU, ÎN IRLANDEZĂ



# CAPITOLUL 1

Cushla și-a învelit geanta în haină și a băgat-o în spațiul dintre frigiderul pentru bere și casa de marcat. Fratele ei, Eamonn, era aplecat deasupra tejghelei, cu o listă de mărfuri. A ridicat privirea spre ea, mijindu-și ochii. I-a făcut semn din cap spre oglinda de deasupra tejghelei, cât barul de lungă. Cushla s-a aplecat să se privească. Părintele Slattey o însemnase cu o cruce groasă de vreo doi centimetri și lungă de vreo patru. S-a frecat cu degetul pe frunte, răspândind în aer mirosul de rășină și pin al mirului cu care fusese amestecată cenușa, estompând crucea și transformând-o într-o pată unsuroasă de culoarea funinginii.

Eamonn i-a trântit în mână un șervețel umed. Hai, mai repede! i-a șuierat.

Majoritatea bărbaților care beau în pub nu primeau cenușă în Miercurea Cenușii și nici nu participau la Drumul Crucii în Vinerea Mare sau la liturghia de duminică. Una era să bei într-un bar ai cărui patroni erau catolici și cu totul altceva să-ți înmâneze halba de bere o femeie unsă în culorile papistașe ale războiului. Cushla s-a șters și s-a tot șters până i s-a înroșit pielea de pe frunte, iar șervețelul s-a înnegrit, ca o apă tulbure. L-a aruncat la gunoi.

Eamonn a mormăit ceva în barbă. Singurul cuvânt pe care l-a priceput a fost tâmpită\*.

Clienții obișnuiți erau înșirați de-a lungul tejghelei. Jimmy O'Kane, cu buzunarul de la piept umflat de singurul ou pe care și-l adusese pentru cină. Minty, administratorul școlii, care băuse atât de mult Carlsberg Special Brew\*\*, încât pubul câștigase un premiu pentru cele mai mari vânzări din Irlanda de Nord, deși el fusese singurul client care se-atin-sese de așa ceva. Fidel, cu șapca lui kaki și ochelarii colorați. În timpul zilei cântărea mentosane imperiale și caramelle alb-roșii în magazinul de dulciuri al mamei sale, iar noaptea era șef de brigadă în Ulster Defence Association\*\*\*. Un lăcătuș din port, pe nume Leslie, care nu vorbea până nu era beat de-a binelea și care într-o noapte îi zisese Cushlei că i-ar plăcea s-o îmbăieze. Un alt bărbat. Trecut de prima tinerețe, cu un whiskey în față. Ochi negri, bărbia ușor îngroșată. Îmbrăcat cu un costum negru și o cămașă albă apretată, cu un guler pe care îl desprinsese deja, haine care îl făceau să iasă în evidență printre toate salopetele și hainele neșifonabile din jur. Părul îi era drept până la urechi, apoi se ondula spre ceafă, ca și cum ar fi transpirat sub o pălărie. Sau o perucă.

Cushla s-a cocoțat pe un scaun de bar, să dea televizorul mai tare. Când a coborât, bărbatul cu whiskeyul pocnea filtrul țigării cu degetul mare, de parcă tocmai își ferise privirea.

---

\* Eejit, în original, termen din așa-numita Ulster English („engleza din Ulster”), dialectul limbii engleze vorbit în Irlanda de Nord. Pe parcursul romanului, autoarea va folosi diverse cuvinte și expresii din acest dialect, pe care am optat să le prezentăm în varianta originală în notele de subsol, pentru ca și cititorul român să perceapă straniețatea lor (n.r.).

\*\* Marcă de bere blondă care a fost creată în onoarea vizitei în Danemarca a lui Winston Churchill, în 1950, motiv pentru care nu este populară în Irlanda, fiind considerată o băutură a loialiștilor (n.r.).

\*\*\* Asociația de Apărare din Ulster, grup paramilitar loialist din Irlanda de Nord înființat în 1971, care luptă pentru menținerea Irlandei de Nord sub influența Marii Britanii, fiind în conflict cu Irish Republican Army (IRA, Armata Republicană Irlandeză) (n.t.).

Știrile au început, așa cum începeau întotdeauna, cu un montaj de scene rapide. O răzmeriță. Un puști de vreo șase sau șapte ani urcând pe o parte a unui transportor blindat pentru trupe, din seria Saracen, să arunce o piatră printr-una din trapele din care soldații își îndreptau către ei puștile. Un marș pe Stormont, mii de oameni mergând de-a lungul marelui bulevard spre clădirea Parlamentului. Mai adăugaseră una. O scenă cu o mașină parcată pe o stradă goală. Părea o poză până când mașina s-a expandat deodată și a explodat, devenind o minge imensă de fum și flăcări, cu ușile cata-pultate în lături, cu geamurile clădirilor din jur căzând ca grindina pe asfalt. Segmentul s-a terminat acolo așa cum se termina întotdeauna, cu imaginea lui Mary Peters ridicând medalia olimpică.

A câștigat-o acu' trei ani, a zis Eamonn.

E ultimul lucru care s-a mai întâmplat pe aici cu care să ne mândrim, a zis bărbatul. Avea o voce profundă, aproape dură, în ciuda accentului rafinat.

Așa-i, Michael, a zis Eamonn.

De unde știa Eamonn cum îl cheamă?

Fidel a înclinat și el din cap, spre crainic. Barry și-a tuns barba, a zis el, înfășurându-și în jurul degetului smocul de păr din bărbie, întinzându-l până i-a făcut un vârf prelung și ascuțit.

Știrile. Un drum de țară; un Land Rover al poliției parcat de-a curmezișul peste liniile albe, niște picioare acoperite de-o pânză ieșind dintr-un tufiș chel de mărăcini. Bărbați cu cagule în spatele unei mese de plastic, cu fețele lor cu bărbi dese și crețe lipite de-un șir de microfoane, luminați din când în când de flash-urile camerelor foto. Un pub fără ferestre și fumul umed care se răspândește printr-un crater din tavan.

Ultima știre era o poveste de interes uman. Tuturor le plăcea partea asta, pentru că era, de obicei, ceva neutru, fără

partizanat, despre care puteau comenta în voie. Un reporter fusese trimis în centru să întrebe lumea ce crede despre *streaking*\*. E ridicol, a zis o femeie cu o căciulă croșetată, că doar e prea frig. Prin bar s-au auzit tot felul de chicoteli. Un bărbat mărunțel, uns tot cu briantină, a zis că el, unul, ar face-o dacă l-ar plăti cineva îndeajuns. Un altul, de lângă el, a lătrat „e o obscenitate” și a plecat ofuscat. Apoi reporterul a oprit pe stradă o fată cu un păr lung și negru și ochi mari. Avea pe ea un cojoc, cu gulerul pufos ridicat în jurul feței. Cred că e fantastic, a zis ea, e ceva diferit. Părea drogată.

Are aerul tău, Cushla, a zis Minty. Ce zici, te-ai băga la un pic de *streaking*?

Las-o-n pace pe soră-mea, perversule, i-a trântit Eamonn, cu un rânjet pe față.

În mod normal, Cushla ar fi avut o replică numai bună să le închidă gura tuturor, dar prea era conștientă de prezența bărbatului cu whiskeyul sec și cu unghiile curate și tăiate scurt.

Eamonn i-a zis Cushlei să meargă să strângă sticlele și paharele goale. Trei bărbați cu frizuri cazone stăteau într-un colț, la o masă plină ochi cu halbe de bere mânjite de spumă albă. În timp ce se întindea după ultima, unul dintre ei a pus halba pe mochetă, jos. Ai uitat una, i-a zis, cu mărul lui Adam săltându-i în gât. S-a aplecat s-o ridice, iar el i-a pus mâinile pe șolduri, chiar deasupra fundului. S-a eliberat din prinsoarea lui și s-a dus în spatele barului, însoțită de râsetele lor.

Ai văzut ce-a făcut soldatul ăla? l-a întrebat Cushla pe Eamonn, lăsând halbele în chiuvetă.

Nu. A zis-o fără s-o privească și ea și-a dat seama că văzuse.

M-a pipăit, nesimțitul.

---

\* Acțiunea de a alerga gol într-o zonă publică pentru a atrage atenția, fie ca o glumă, fie ca o provocare sau o formă de protest. Este, de cele mai multe ori, un fenomen asociat cu evenimentele sportive (n.r.).



Și ce-ai vrea să fac eu? a zis, doar că nu prea era o întrebare. Nu putea face nimic.

Trăiau într-un oraș-garnizoană, deși n-o resimțiseră până în 1969, când au fost trimise trupele; nu că ai fi văzut vreodată soldați patrulând pe străzi. Cei din familia Lavery\* făceau cunoștință cu soldații la bar, când aceștia nu erau în exercițiul funcțiunii. Primele câteva regimente fuseseră destul de cumsecade. Apoi au venit cei din Paras\*\*. Lor le plăcea să lase mereu câteva ceva după ei. Scrum de țigară pe mocheta, bucăți de faianță făcute țândări pe podeaua băii. În ziua de după Duminica Sângeroasă\*\*\*, în bar au intrat câțiva dintre ei. Nici măcar Fidel și băieții nu se simțeau în largul lor în compania soldaților și nu a trecut mult până le-au lăsat în pub numai pe Gina și pe Cushla; tatăl ei era deja prea bolnav să mai muncească. Gina stătea pe un scaun de bar, împingând paharul sub luminile colorate de deasupra, privindu-i. A reușit să-i ignore până când unul dintre ei a mușcat din halba de bere, ațâțat de ceilalți, și a scuipat cioburi și sânge în scrumiera. Cushla se uitase la ei ca la un film de groază, în vreme ce mama ei s-a îndreptat spre soldați cu pași mari. Ce pârnaie britanică v-a borât aici pe toți? le-a zis Gina, înainte să sune la cazarmă; sunase de atâtea ori să li se plângă, că-l știa pe comandant pe nume. I-a zis, cu vocea ei de vorbit la telefon, să vină să-și ia oamenii, că nu mai erau bineveniți. Poliția militară i-a luat de acolo, dar și acum imaginea soldaților în pub

---

\* Cel mai vechi pub din Belfast, vechi de peste 100 de ani, încă activ în centrul orașului (n.t.).

\*\* Parachute Regiment (Paras), Regimentul de parașutiști al Armatei Marii Britanii, înființat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n.t.).

\*\*\* În original, *Bloody Sunday* (uneori numit Masacrul de la Bogside) a fost un incident petrecut în Devy în Irlanda de Nord care s-a soldat cu împușcarea a 28 de civili neînarmați de către armata britanică în timpul unui protest pașnic. Totul s-a petrecut sub privirile presei și ale autorităților și a reprezentat unul dintre punctele culminante ale „tulburărilor” sociale din Irlanda de Nord în anii 1970 (The Troubles), sporind ostilitatea naționalistă catolică irlandeză față de armata britanică și agravând conflictul (n.t.).

o făcea pe Cushla să simtă un nod în gât. Gina le arătase deja asul din mânecă.

Când s-a putut convinge să ridice capul, bărbatul i-a zâmbit. Avea ochi blânzi. Văzuse tot ce se întâmplase și Cushlei îi era rușine, mai mult pentru Eamonn decât pentru ea, așa că s-a apucat să facă ordine pe rafturile cu sticle de bere.

Frumoasă priveliște, s-a auzit o voce englezească. S-a uitat o clipă în oglindă. Pipăitorul stătea la bar, cu o bancnotă în mână. În spatele ei s-a auzit susuratul butoiului de bere din care Eamonn îi umplea halbele.

Se face că nu mă aude, a zis pipăitorul.

Poate pentru c-o umilești, i-a răspuns Michael. Cushla s-a întors fără să-și dea seama. El se răsucise cu scaun cu tot și stătea acum față în față cu soldatul, ținând paharul de whiskey în palma stângă.

Ei, hai, amice, mă amuz și eu un pic, a spus soldatul, atât de smiorcăit, c-ai fi zis că-i un copil plângăcios.

Umorul e cel mai eficient când e și împărtășit, a zis Michael.

Pipăitorul s-a aplecat, s-a oprit o clipă, apoi și-a tras gâtul înapoi, ca și cum s-ar fi răzgândit. A apucat neîndemânatic cele trei halbe și s-a întors la masă, cu berea picurând pe podea. Eamonn se uita la televizor, implacabil, dar Cushla știa, după cât de încordată îi era bărbia, că se simțea emasculat. Fidel și ceilalți se purtau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cine era bărbatul ăsta?

A continuat să trebăluiască, ștergea, aranja pe ici, pe colo, încerca să nu se uite la el. S-a auzit ușa trântindu-se. Masa soldaților era goală, iar pe fundul halbelor mai rămăsese câte un deget de bere.

Obişnuinții barului începeau să se târâie spre casele lor. Ar trebui să pleci de aici vreo oră, i-a zis Cushla lui Eamonn. Să-ți vezi copiii înainte de culcare.

Nu vreau să te las singură.

De-acum o să fiu în siguranță.

Bine. Sună-mă dacă dai de vreo belea, i-a mai zis el și a plecat.

Michael și-a aprins o țigară și a suflat fumul pe nas. Mai dă-mi unul, te rog, i-a zis și a împins paharul pe tejghea.

Se uita la el prin oglindă, în timp ce-i turna băutura în pahar. O privea. Cushla a prins curaj, pentru că era cu spatele la el, și nu și-a ferit privirea.

I-a pus whiskeyul pe tejghea. Cushla, nu? Eu sunt Michael. Nu vrei și tu unul? a întrebat-o, strângând degetele în jurul paharului. Încăperea arăta mai bine cu el acolo. În spatele lui, felinarele ponosite, prinse în pereți, aruncau cercuri de lumină blândă peste mesele de tec, contrastând cu opulența jerpelită a tapițeriei de tweed care îmbrăca banchetele și scaunele de bar.

Predau mâine-dimineață. Mersi, dar nu, i-a răspuns ea.

Unde predai? a întrebat-o. Era una dintre întrebările acelea pe care ți le adresa cineva când voia să vadă de unde să te ia: cum te cheamă? Cum îți zic acasă? Unde ai fost la școală? Unde stai?

Predau la clasa a treia a ciclului primar\*, la Școala St. Dallan.

Deci copiii au cam șapte, opt ani? Frumoasă vârstă!

Așa e, a zis ea. În primii doi ani am avut și de clasa întâi. Majoritatea timpului am petrecut-o ducându-i și aducându-i de la toaletă.

Ai dus copiii să primească cenușă în dimineața asta, a zis el.

Probabil c-o zărise ștergându-și cenușa de pe frunte. Văzuse iritarea lui Eamonn. Dap, i-a răspuns ea.

---

\* P3 (Primary 3), în original, este cel de-al treilea an obligatoriu de școlarizare (anul pregătitor, opțional, denumit Reception, este pentru copii cu vârsta de circa patru ani) (n.r.).

În tinerețe am locuit în Dublin, i-a spus el. E plin de catolici acolo, știi? I-a mărturisit-o cu lejeritate, dar se uita la ea cu o asemenea intensitate, că a răsuflat ușurată când și-a mutat privirea și a mai luat o gură de băutură.

Și eu am fost să iau cenușă azi, s-a băgat Jimmy O'Kane, într-un soi de șoaptă răstită.

Te-ai priceput mai bine decât mine s-o ștergi de pe frunte, i-a spus Cushla.

O pișcătură de Lifebuoy\* pe-o cârpă și te-ai rezolvat, i-a zis bătrânul.

Cushla i-a aruncat o privire lui Michael. Ochii lui erau încrețiți într-un zâmbet.

A făcut un ceai și și-a întors scaunul spre televizor. Începuse o dramă. Helen Mirren stătea pe un șezlong mângâind o pisică albă, în timp ce soțul său îl înfrunta pe Malcolm McDowell, acuzându-l că se culcase cu ea. Cushla habar n-avea de ce ar fi vrut femeia căsătorită cu Alan Bates cel bine făcut și misterios, fie și să se apropie numai de McDowell, un slăbănog cu expresie crudă și un pulover albastru de filfizon. Helen Mirren s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. Era îmbrăcată într-o rochie albă, strânsă în talie. Avea clasă. Cushla era îmbrăcată într-o cămașă roz din pânză topită și niște blugi cu un petic pe unul dintre buzunarele de la spate pe care scria: „Apasă-mi butonul de panică”.

Jimmy își terminase halba și se chinuia să prindă cu buzele și ultima picătură de pe marginea paharului, apoi, bătând ușor cu palma buzunarul de la piept, s-a îndreptat spre ușă, târșâindu-și picioarele.

Michael a mai comandat un pahar. I-a zis că filmul fusese făcut după o piesă de teatru declarată Piesa Anului în 1960. El, unul, credea că nu prea se profitase de talentul lui Mirren cum trebuie și că McDowell fusese limitat la un anumit tip

---

\* Marcă de săpun vândută în Marea Britanie (n.t.).